

Cei trei camarazi

Într-o seară, într-un orașel de provincie a fost anunțată printre cetățeni încartiruirea. Așa ceva provoacă nu puțină agitație într-o gospodărie liniștită, modestă, în care aproape tot anul o zi seamănă cu alta. Așa că pe tata și pe mama Kramer, care aveau o mică băcănie, i-a cuprins o spaimă nu tocmai neînsemnată la vestea că ei ar fi avut de luat peste noapte în cvartir un bărbat, gândiți-vă, un soldat dur și fără scrupule - altfel nu și-l puteau imagina. Mama Kramer, care obișnuia să-și țină mica gospodărie în cea mai bună ordine, deja vedea în minte totul claie peste grămadă, vedea castronașe și farfurii sparte, butoiușul cu vin autohton din pivniță, golit, mobila curată - murdărită și deteriorată, și în rest orice alte lucruri înspăimântătoare îi mai putea zugrăvi puterea ei de imaginație speriată.

Dar deoarece în această problemă nu era nimic de schimbat, a pregătit un pat în camera de sus, a adăugat un cârnat la salata de cartofi pe care o hotărâse pe lângă supă pentru cină, a umplut o sticlă cu vinul ei indigen cu reflexe roșiatice și a așteptat apoi, cu inima bătând, pe războinicul sălbatic. El putea în orice clipă să vină, pentru că regimentul pătrunsese deja de o vreme în orașel, în sunetul muzicii.

În sfârșit, cineva bătea la ușa casei - foarte omenește și blând, nu cu patul puștii, așa cum se așteptase ea. „Aceasta nu poate să fie cazarea”, și-a zis ea și s-a dus să deschidă ușa. Dar iată, un ostaș în echipament complet stătea plin de viață înaintea ei.

„Bună seara, maică!”, a exclamat tânărul soldat, întinzându-i prietenos mâna pentru salut. „Îmi pare rău că vă dau de lucru, dar vreau să fiu atent cu mine cât pot de bine; și o bucată de pâine și-un pahar cu apă sigur v-au mai rămas.”

Doamna Kramer s-a simțit foarte ciudat la cuvintele soldatului. Nu-i venea să-și creadă urechilor și încă se mai aștepta la câteva înjurături îngrozitoare, care trebuiau să vină la urmă, dar n-a venit niciuna. Așa că stătea acolo uluită de tot și cine știe cât timp ar mai fi stat așa, dacă soldatul n-ar fi întrebat în cele din urmă:

„Maică, pe trepte în sus se ajunge în odaie?”

Ea abia atunci și-a revenit din nou și l-a condus prietenoasă sus pe oaspetele care trebuia găzduit. În odaie chiar și stăpânul casei a fost salutat prietenos cu o strângere de mână. Apoi, tânărul și-a așezat pușca în colț, și-a scos rucsacul și centironul cu accesorii și s-a așezat obosit, de-a dreptul obosit, nu pe canapeaua simplă, ci pe un scaun de lemn, la masă.

„Da, da, probabil că aceasta vă aduce adevărată neliniște în casă, așa un oaspete străin, nepoftit, nu-i așa, măicuță?”, a început soldatul iarăși, deoarece gospodina tot nu putea să găsească vorbe. - „Aveți și copii?”, a întrebat el apoi.

Atunci, mama a deschis gura.

„Da”, a spus ea, „o fiică măritată și un fiu în străinătate.”

„Și aveți vești bune de la el?”

„Sunt deja cinci luni de când am primit ultima știre de la el”, a răspuns doamna Kramer, nu fără o nuanță de emoție. - „Dumnezeu știe ce s-a ales de Fritz al nostru.”

La aceste cuvinte a apărut ceva ca o lacrimă în ochii ei. Dar aceasta n-a venit numai de la amintirea lui Fritz al ei, ci și de la faptul că se întâmplase cu totul altfel cu „războinicul sălbatic”, decât se temuse ea. Omul de aici, în uniformă, părea așa de bun și de evlavios!

Dar ea și-a amintit apoi că este timpul să termine mâncarea pentru soldat, care trebuia să fie de-a dreptul flămând și însetat. Masa a fost pregătită repede, sticla de vin a fost așezată pe ea, și supa servită. Apoi, soldatul și-a apropiat scaunul mai mult de masă, a împreunat mâinile, a rămas o vreme tăcut și evlavios și apoi și-a mâncat supa. Se vedea cum îi place. Dar când după supă au mai fost serviți cârnații și salata gustoasă de cartofi, soldatul i-a adresat mamei Kramer o privire deosebit de recunoscătoare, care i-a mers într-adevăr la inimă.

Când s-a terminat masa, el a început din nou: „Acum vin cu o rugămintă mare, mare. Am invitat doi camarazi care sunt încartiruiți în altă parte, să vină încă în seara aceasta în cvartirul meu. Ne permiteți nouă, celor trei, să stăm împreună probabil o oră?”

Ce să răspundă mama Kramer la această rugămintă? Bucuroasă nu era pentru aceasta, căci chiar dacă îl cunoscuse pe soldatul ei ca pe un om pașnic, cine garanta pentru camarazi că aveau același caracter? Desigur, musafirul a observat ezitarea și de aceea a adăugat:

„Nu vom face nimic altceva, decât vom citi împreună un capitol din Biblie și vom cânta câteva cântări frumoase. Dar dacă nu vă convine, îi trimit pe camarazii mei din nou înapoi.”

Dar mama Kramer nu dorea nici aceasta. Dacă bărbații voiau să citească împreună din Biblie, cu greu ar fi fost de așteptat ceva rău din partea lor. Așa că a spus simplu:

„Lăsați-i să vină.”

Și nici n-a durat mult, că oaspeții așteptați au venit. Au salutat prietenos. Gospodina le-a așezat scaune și i-a pofțit să ia loc, a mai scos două pahare și se pregătea să umple din nou sticla golită pe jumătate.

„Nici vorbă, mamă”, i-a spus musafirul ei, „nu mai bem nimic.”

Între timp, stăpânul casei se făcuse comod pe canapea. Soția lui s-a așezat lângă el și așteptau astfel lucrurile care trebuiau să urmeze.

Tinerii au intonat întâi o cântare religioasă. Suna bine și evident că le venea din inimă. Apoi, fiecare a scos un mic Nou Testament din buzunar și unul după altul au citit succesiv câte un verset. Era primul capitol al Evangheliei după Ioan. În a doua jumătate a acestui capitol se relatea, după cum se știe, în ce mod au fost conduși la Domnul Isus primii ucenici, și anume, fiecare în felul său deosebit.

Când au ajuns la capăt cu cititul, unul dintre cei trei bărbați s-a referit la acea situație și a remarcat că încă mai este la fel ca atunci. Și în zilele noastre Îi place lui Dumnezeu să-l conducă pe unul așa la Mântuitorul, pe altul așa. Tocmai în această diversitate a cârmuirilor, spunea el, se face cunoscută într-un mod minunat înțelepciunea și dragostea căutătoare a lui Dumnezeu.

„Cum ar fi”, a adăugat el, „dacă fiecare dintre noi ar istorisi odată povestea convertirii sale?”

Așa s-a întâmplat. Fiecare dintre cei trei soldați știa să povestească din viața sa lucruri mari despre înțelepciunea, bunătatea și răbdarea lui Dumnezeu și să-L laude.

În acest timp, soții vârstnici ședea în penumbră pe canapea. Amândurora le venea mai degrabă să plângă, decât să râdă. La o asemenea discuție nu participaseră încă niciodată în viață. Cuvinte cum au auzit în această zi, nu auziseră niciodată. Când cel de-al treilea tocmai termina cu povestirea sa, gospodina a scos un suspin adânc.

„Ei, măicuță, trebuie să ne povestiți și istoria dumneavoastră”, i s-a adresat prietenos oaspetele ei.

Femeia și-a dus șorțul la ochi și a răspuns:

„Ah, eu n-am nicio poveste!”

Acesta era un răspuns elocvent, care spunea multe. Firește că cel care pusese întrebarea abia dacă așteptase alt răspuns. El observase de mult că oamenii bătrâni, de treabă, nu știau nimic despre o convertire adevărată, nimic despre pocăința față de Dumnezeu, cum nu știau nimic nici despre credința în Mântuitorul răstignit și astfel nu aveau de istorisit nicio poveste în sensul său și al camarazilor săi.

Aceasta le-a dat dragilor tineri ocazia, cu dragoste cordială, să-i arate femeii care devenise foarte înduioșată, calea cum ar putea și ea să fie născută din nou și să găsească pace pentru inimă și odihnă pentru conștiință. Iar la sfârșit s-a petrecut lucrul nemaiauzit, că nu numai cei trei camarazi, ci și stăpânul casei și soția sa au plecat genunchii împreună cu ei, în fața Dumnezeului oricărui har.

Se pare că mama Kramer n-a închis niciun ochi în noaptea aceea și începând din ceasul acela avusese atât de serios de-a face cu mântuirea sufletului ei, încât după câteva săptămâni a putut să-i scrie bunului „războinic sălbatic”, cu care de atunci era în corespondență, că ea, împreună cu soțul ei, a venit la credința vie în Domnul Isus Hristos, iar acum, în sfârșit, avea și ea de istorisit o poveste. - Și tu, dragă cititorule?

Titlul original: „Die drei Kameraden”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 188-193.